

Είμαι μικρός για να μιλήσω για τον Δεκέμβρη του 2008. Ήμουν μαθητής τότε στις πρώτες τάξεις του Γυμνασίου. Ζούσα σε ένα αποστειρωμένο περιβάλλον το οποίο μαζί με το νεαρό της ηλικίας δεν μου επέτρεπαν να καταλάβω πολλά πράγματα. Θυμάμαι όμως την παγωμάρα, εκείνο το πρωί της Δευτέρας, όταν από στόμα σε στόμα μεταφερόταν η είδηση της δολοφονίας του Αλέξη. Η αρχική θλίψη μετατράπηκε σε οργή. Δεν τον γνωρίζαμε μα όλοι νιώσαμε πως σκότωσαν έναν από εμάς. Κάποια έγραψαν το όνομά του σε ένα κομμάτι χαρτί, κάποια με λίγη μπογιά σε έναν τοίχο. Το σχολείο θα παρέμενε κλειστό. Οι μαθητές μιλούσαν, οι μαθητές ενωμένοι (με τους δικούς τους όρους) εξεγείρονταν απέναντι στους κρατικούς δολοφόνους και τους υποστηρικτές τους. Δεν θα ξεχάσω τον εκνευρισμό μου που κάποια τηλεοπτικά πλυντήρια έλεγαν χωρίς ντροπή πως η σφαίρα εξωστρακίστηκε. Ως μια απ' τις γενιές που βιώσαμε ενδοσχολικά τον χαμό του Αλέξη, η δική μας συμβολή στον Δεκέμβρη του '08 και όσους ακολούθησαν, ήταν η μεταφορά των αναμφισβήτητων γεγονών των ημερών, δηλαδή η προμελετημένη πολιτική δολοφονία ενός παιδιού, ενός αγωνιστή από τα χέρια μπάτσων.

Φώτης Δασκαλάς - Φυλακές Κορυδαλλού

9/6/2022